

NAGY ATTILA

ODAKINT

Török Zoli
illusztrációival

A mű címe: **Odakint**

Írta: **Nagy Attila**

AKA: Diamondblade, Ywerd, Ylmorka, Cabeludo, Cabe

Weboldal: <http://nagyatti.uw.hu>

Illusztrálta: **ToRokZoli**

Elérhető: <http://torokzoli.hu>

1

Odakint megint szirénák hangja szólt. A héten már harmadjára. Nem nagyon csigázott fel, hogy kik mészárolják már megint a szadista zsarukat.

Én, mint mindig, a tévé előtt ücsörögtem, és unalmas gondolatokat kergettem körbe-körbe az elmém mélyén. Ezredjére is feltettem a kérdéseket, hogy miért van minden úgy ahogy, és milliomodjára is félbeszakított válaszokkal fricskáztam le magamról a kétség érzetét.

A tévében valami idétlen film ment, mint mindig. Ha a szervezetem nem lett volna tele hallucinogénnel, akkor talán értettem volna, hogy miről szól. Kibernetizált romantika csengett ki a gépzenébe fojtott neoprimitív filmből. Bizonyára valami olvadt agyú francia szakbarbár spermagőzös látomásainak megvalósulása - gondoltam fintorogva. Valami tarajos transz-szexuális nyalogatott egy óriáskígyót. De lehet, csak rosszul láttam. Igazából egyáltalán nem voltam rá kíváncsi, hogy mi mozdul a képernyőn. Öt éves korom óta nem láttam értelmes tévéfilmet.

Gyakran elgondolkoztam rajta, hogy leugrok egy közeli neuroimplantátorba, és magamba lökök néhány bónusz emléket, hátha az valamennyire kikökönt ebből az egyhangúságból. A haverjaim mind erre esküdtek. De nekem valahogy sosem volt kedvem idegen cuccokat tetetni az agyamba. Volt egy cimborám, aki addig nyomatta magába a szart, hogy végül már azt se tudta, melyikek a saját emlékei.

Lehet hogy ő járt jobban. Az én emlékeim valóságosak. Bár, a fene se tudja, hogy valóságos-e még bármi ezen a világon.

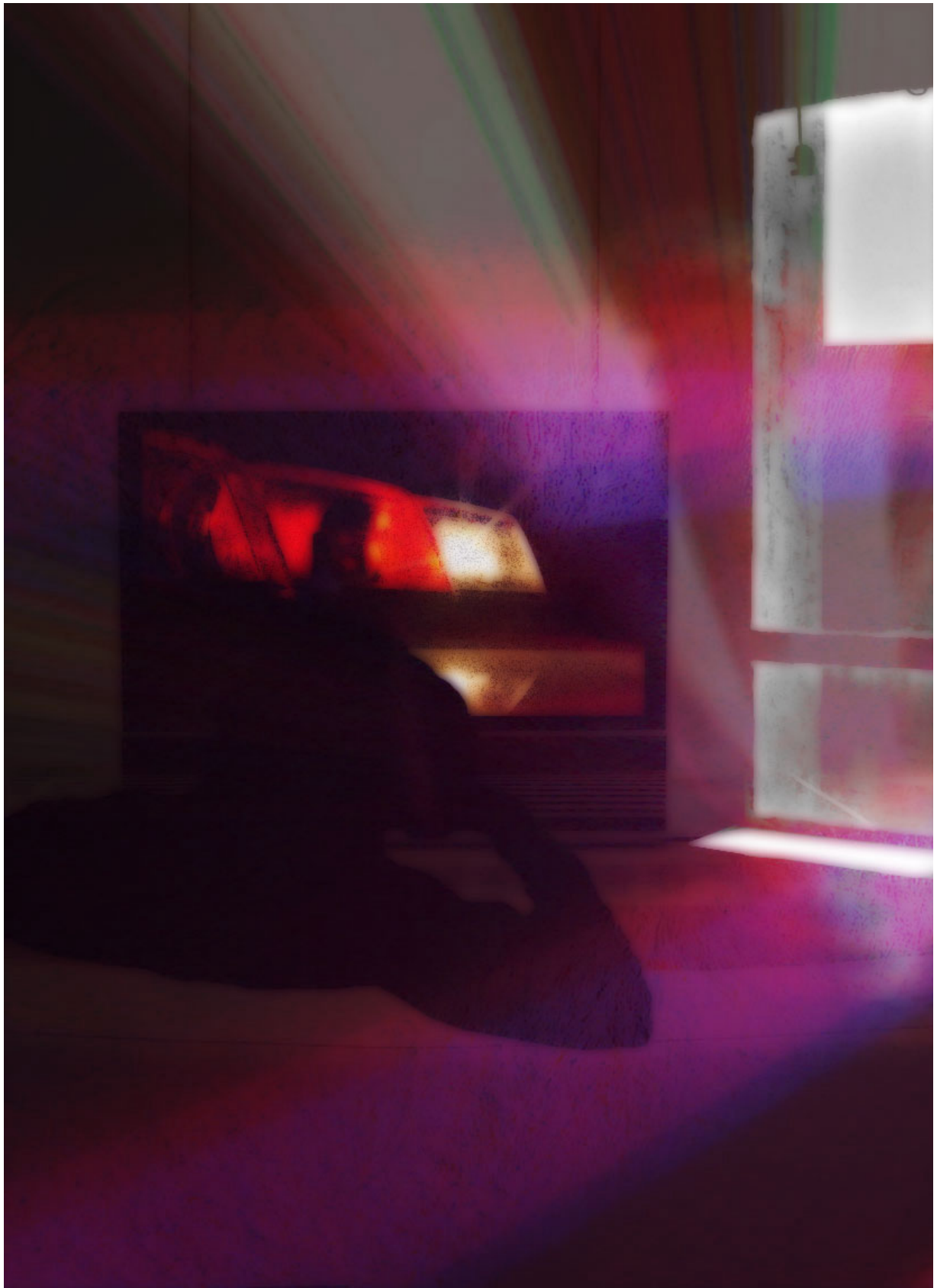
Szóval felálltam a tévé elől, mert ahogy Liza megmondta egyszer: vannak olyan szarok, amiket drogokkal sem viselhetünk el. Hát igaza volt. Becsuktam az ablakot, mert valahonnan az utcáról égett hús szaga szivárgott befelé. Így jár az ember, ha a metropolis alsó szintjén béreli a kérót. Őszintén meg kell mondjam, hogy fent se jobb. De fent legalább kevesebb az esély, hogy a nyakadba huppan egy agyonlőtt prosti vagy egy csődbement bróker. A konyhába sétáltam, azzal a határozott gondolattal, hogy előbányászok egy sört a hőredukátorból. Gyorsan belőttem az oldalkabinba a dobozt, és átlöktem két celziuszra a szabályzót. Nagyot csaptam a panelra, mert a start gomb már rég nem működött, és csak így lehetett aktivitásra bírni azt az őskövéletet. A söröm lehűlt, kivettem, kibontottam.

A sarokban egy csótány motozott. Valószínűleg egy patkányt rágcsált. Mióta a sugárzástól ezek a rovarok ilyen bazinagyra nőttek, betyár világ járt a patkányokra.

Hát igen. Mióta így kifordult a világ, még a patkányoknak is pocsék sora volt. Hajdan egy magamfajta igazi patkánynak neveztek volna. Mára ártatlan szűzkislánynak érzem magam a sok féreg között. És ezek a férgek óriásiak. Mostanában ha valaki csinál valamit, azt nagyon durván teszi. A drogosok percek alatt szétégetik az agyukat, a nehézfiúk hetek alatt építtetnek magukba tucat kilónyi izmokat, a gengszterek... hát, a gengszterek meg politizálnak csendben, ahogy mindig is tették.

A sörösdobozt a nyakamhoz érintettem. Mióta bedöglött a légkondim, azóta elviselhetetlen volt az idő. Az izzadtságom szép kis foltokat hagyott az ingemen.

Nem érdekelt. Nagyon nem érdekelt már, hogy esetleg van valaki ezen a rothadó bolygón, akinek meg kellene felelnem. Efféle mesékben hinni egyenlő a gyengeséggel.

Pár másodperc alatt lehúztam a hűsítő LSD-s szintisört, és a dobozt a sarokba hajítottam. Nem tudom miért döntöttem úgy, hogy lenézek a bárba, de felhúztam a bakancsomat, és lementem az utcára. Ahogy kiléptem, megint megcsapott a bűz. A lépcsőház ajtaja melletti kukába jobbra egy füstölgő, frissen szétégetett hulla volt belehajtogatva.

Tipikus. A helyi rezisek mindig így intézik az ügyeiket. Igazából nyílt titok volt, hisz a grafittikről olvasni lehetett, hogy a Sakál, és a Sámán háborút hirdettek egymás között. Igazából egy teljesen pitiáner bandaháború volt ez a felfuvalkodott rézbőrűek, és a fanatikus woodoo-imádók között. Engem az egész humbuk nem érdekelt. A Sámán tőlem oda ássa a csatabárdot ahova akarja, a Sakál meg nyugodtan játszon a babáival! Mindig így vélekedtem róluk. Ha valamelyik banda végre kinyírja az összes többit, akkor majd jön valami rosszabb. Ez a dolgok rendje.

Szóval elmentem a hulla mellett, gondosan figyelve arra, hogy véletlen se tűnjek úgy, mint aki észrevette, mert még a végén valaki belém vág egy kést, vagy egy sokkolóval kirázza belőlem a reggelimet is.

A bár a szemközti épületben volt. A kidobósrác régi jó haver volt: Wong. A gyereken annyi huzal volt, hogy hangsebességgel tudott pofán vágni bárkit. Köszöntem, beengedett, mint mindig.

A hűvös, füstös levegő és a lárma valahogy megnyugtatóan hatott rám. Leültem egy bárszékre a pulthoz és kértem egy koktélt.

- Milyen koktélt feretnél? - kérdezett vissza a pultoslány furcsán selypítve.

- Egy nulla G-t. - feleltem sóhajtva. Nem tudtam megszokni ezt az új pultost. A régi srác, Jimmy, megszökött a pasijával egy pár hónapja. Azt beszélik, hogy terhes is. Sosem tudtam megérteni az ilyen fiúkat.

A csaj elém tette a neonkék koktélt, én átlöktem neki pár zsíros papírpénzt, és belekortyoltam az italba. A lány kacsintott kísérteties szemeivel, és ahogy letette elém a visszajárót, villás nyelvét kivillantotta rám.

Amikor másodjára találkoztunk jött fel hozzám egy menetre. A nevére nem nagyon emlékszem, mert teli voltam szerekkal akkor is. Azt viszont sosem felejttem el, amikor reggel megláttam a pikkelyes hátát. Összerókáztam az ágyamat.

Aznap már nem volt előttem titok, hogy a lányban van egy kis DNS-toldás, de megkavarodott a gyomromban a szintisör és a nulla G, ahogy eszembe jutott, hogy én voltam ezzel a fél-emberrel.

Nem mintha rossz lett volna, de én eléggé konzervatív srác vagyok az ilyesmihez. Valamikor régen, amikor divatba jött a DNS-toldás, gondolkoztam rajta, hogy kissé elmacskásítom magam, de aztán letettem róla az ára miatt.

Olyan luxus volt ez, mint a tetovált áramkörök. Egy magamfajta nem engedhette meg magának. Sok mindent kellett nélkülözöm életem során, de rájöttem így a huszonötödik évemre, hogy elég ha csak élek, és összekuporgatok egy nagygenerál műtétsorozatra olyan hatvan éves koromra. Nem tudom, minek akarom megduplázni az élettartamomat, vagy akár az örökkódomhoz venni egy rabszolgát, de nagyon nem akarok meghalni. Még most sem.

Szóval a nulla G-ből megittam vagy hármat, mire eljutottam abba az állapotba, hogy mindenféle baromságokat beszéljek a pultoscсаjnak, aki úgy nézett rám, mintha legalábbis arámiul magyaráztam volna neki, de elbűvölten, mosolyogva figyelt. Tudtam jól, hogy egy ilyen nőnek semmit sem számít az, amit én gondolok, csak annyit fog fel az egészből, hogy ott vagyok, és hamarosan lecsaphat rám, mint a kígyó az egérre.

Valahogy mindig így voltam a nőkkel. Talán azért, mert az utolsó pasik között voltam, akik nem operáltatták át magukat sehogyan, és még nem purcant ki a péniszük valami vegyszertől. Persze ezek közül is ritka volt a heteroszexuális és nem szadista.

Emlékszem, egyszer amikor nagyon pocskékul álltam anyagilag, eljött hozzám egy öltönyös fickó, és mindenféle vizsgálatok után kijelentett egy horribilis összeget a farkamért.

Bizony. A szegény embernek egy se jut, a gazdagoknak pedig bőven implantálnak akár állati eredetűt is.

Soha semmilyen vallást nem követtem igazán, de valahogy úgy voltam vele, hogy az emberi test olyan kellene legyen, amilyen. A túltökéletesítés csak oda vezet, ahova a világot vezette. Egy kaotikus dzsumbuj a nyomor pöcegödrében csónakázó diktátorok lelkiismeretét húzva, mint a betoncsizma. Ha miattam halnának naponta meg ezrek, akkor lehet, hogy a számba dugnám a pisztolyt.

Talán valami ilyesmiről beszéltem a csajnak, aztán felébredtem. A fejem iszonyatosan fájt, és örületesen bűdös volt a hálósobámban. Egyből felismertem a szagot, és félve magam mellé tekintettem, ahol már megint ott feküdt az a pofátlan lotyó, aki már megint kihasználta, hogy részeg vagyok. Miért ilyen ez a nő?

Próbálkoztam emlékezni, hogy legalább az éjjeli élvezet megérte-e a reggeli undort, de nem jutott eszembe semmi. Kikászálódttam az ágyból, és meztelenül a konyhába sétáltam. Az óriási csótányok félve iszkoltak el előlem. A reggeli nap erőtlen fénye beszivárgott az ablakon, és én az árnyékokat nézegettem elmélyülten, miközben magamba löktem egy kapszulányi heroint.

Nyújtózkodtam egy kicsit, majd lehuppantam a fotelbe egy sörrel a tévé elé, ami már három napja nem volt kikapcsolva.

Tagawa Onukari, hírhedt terrorista vezető, és világszintű négyes prioritású közellenség kijelentette, hogy továbbra sem hagy fel a robbantásos merénylettekkel, melyek a tegnapi Incom plázát ért támadással együtt már közel kétszázezer ember életébe kerültek. Városunk vezetése elzárkózott mindenféle nyilatkozattól az ügyben.

Egyéb híreink: Tegnap holtan találtak otthonában egy kétszázötvenhat éves férfit. A halál oka valószínűleg az, hogy a nagygenerál műtétsorozatot illegális kórházban végezték el rajta, így az új szervek kilökődtek egy orvosi műhiba folytán. A rendőrség nagy erőket fordít az illegális klinikák felszámolására.

Továbbra is meleg idő várható...

Elkapcsoltam a tévét, mert elegendő volt a hírekből. Nem érdekelt, hogy hány napon át kell még sörrel hűtenem magam a kánikulában.

Pár kapcsolással kiválasztottam egy zenecsatornát, ahol valami kipingált sátánista egy macska fejével pengette a gitárt. Az állat pofájáról a vér szétfröcskölt a húrokon, a gitártesten. Közömbösen fordultam a hálószoobaajtó felé. Mióta az emberiség alkotmányába beletették az Istenképmás paragrafusokat, a saját pénzből klónozott lényekkel bármi ilyesmit megtehetett bárki. Nekem az a véleményem, hogy engem még nem bántottak macskák, ezért nem fogom őket se felgyújtani, se ledarálni.

Valamikor tíz évvel ezelőtt láttam egy régi reklámot, amiben egy kislány egy macskát simogatott. Akkoriban még nem találtam az ilyesmit giccsesnek. Eléggé megragadott. Nem is a macska, hanem az, ahogyan örült a simogatásnak. Gyakran elgondolkoztam azon, hogy az emberek miért nem örülnek az ilyesminek. Rideg és unott tekintettel zihálnak, esetleg eltorzul az arcuk, és egy újabb orgazmussal a hátuk mögött továbbállnak. Én is továbbálltam volna, de hát hova?! Otthon voltam. És az a pikkelyes nőszemély még mindig ott szundított az ágyamban.

Besétáltam a hálóba, hogy távozásra ösztökéljem egy-két keresetlen szóval, de valahogy nem volt kedvem még felkelteni. Az ajtófélfának támaszkodtam, és végigmértem, ahogy ott feküdt meztelenül. Nagyon csinos volt. Hosszú, vékony teste valószínűleg a hullő DNS mellékhatásaként vált ilyen topmodelleket meghazudtolóan nyurgává.

Összességében valami perverz, tudatalatti vonzalmat éreztem iránta. Ahogy mélyebben belegondolok, kétszer is részegen jöttem össze vele. Azt mondják, részegen őszinte az ember.

Lassan megmozdult, felém fordult. Pikkelyes melleit bámultam egy pillanatig, aztán a szemembe néztem. A tekintete rideg volt és üres. Hátborzongatóan kiábrándító, és elgondolkodtató.

Valamitől úgy éreztem, mintha belém látna azokkal a szemekkel. Önzőnek éreztem magam. Miféle lelki fájdalomtól fásulhatnék el igazán egy olyan lényhez képest, aki belém lát, és bárkibe.

Ezek a gondolatok összekuszálódtak, és teljesen szétkavarodtak. Bódultan meredtem a lányra, és igazából nem hallottam mit mondott, mert kábult agyamban felzsongtak a gondolatok, amiket mindig is utáltam.

Az én gondolataim hangosabbak, mint másokéi. Én nem gondolkozhatok mások előtt, mert azt meghallják. Látom a szemükön, hogy hallják, amit gondolok. Nem gondolok! Nem gondolok! Ő is hallja!

Valami ilyesmi járt az agyamban, ahogy lassan lekuporodtam az ajtófélfá tövében, és átengedve magamat a narkotikumoknak, összevissza motyogásba kezdtem. Ő mellém ült, és átkarolta a vállamat. Ezt csak percekkel később vettem észre.

Amúgy a pszichózis annyira szimpla dolog mostanában, hogy senki sem takargatja. Én kicsit mindig szégyelltem, de végignézve az embereken, akik csak a falak mellett mernek sétálni, vagy azokon, akik minden percben megmarkolják a saját nemi szervüket egyfajta ijedt tekintettel, és a többi elmebeteget, azt kellett mondjam, lehet, hogy én is őrült vagyok, de ennyire nem.

Ritkán zuhantam bele a gondolati paranoia ködös rohamaiba, de azok az alkalmak is pillanatoknak tűntek csupán. Azt mondhatom, hogy a rohamok varázsa, hogy nincs közepük. Csak elejük és végük. A többire nem emlékszem. Áldásos dolog. A rettegés íze a számban így is órákon át kísér minden roham után.

A félelmet nem könnyű kezelni. Kétféle ember van: az egyik eljut arra a szintre, hogy érzéketlenné válik a félelemre. Ennek az a módja, hogy olyanná válik, akitől félni kell, így azt hiszi, a vadászók csoportjába tartozik és nem a vadászottakéba. Téved. Igazából mindenki veszélyben van. Mindenkire ott les valami erősebb és rosszabb, mint amivel szembe tud szállni. Ha más nem, akkor a halál.

Lassan kitisztult az agyam. A lány még mindig mellettem ült, nem tudtam, hogy mióta nem vagyok magamnál.

- Mennyi ideig voltam kiütve?

- Egy óra. Talán...

- Miért maradtál itt velem?

- Olyan dolgokat mondtál, hogy aft hittem kinyírod magad, ha itt hagylak.

- Uhh... - megdörzsöltem a szemeimet, és a tenyereimbe temettem az arcom.

- Fel kéne menned a klinikába, nem gondolod?

- Nem gondolom. Nincs kedvem... amúgy hogy hívnak?

- Minerva.

- Ehh... ismerős név... Én Ted vagyok. De a haverok csak Tednek hívnak.

- Néfd Ted, nekem mennem kell lassan melófnia. Segítsek valamit? Kérf egy kávé?

- Hagyd a francba! - Minerva feltápáskodott mellőlem, és kifelé indult. - Minerva! Kösz... - szóltam utána, de nem tudom hogy hallotta-e, mert nem válaszolt. Meztelenül ücsörögtem, és hallgattam a tévéből jövő zenének nevezett valamit.

Este hat körül lementem a 614A-ra, és elindultam a visszaforgató központhoz. Éhes nem nagyon voltam, ugyanis az éhségérzethez hasonló ingereket mindig elnyomták vagy a szerek, vagy azok hiánya. Persze ettem, amennyit szükséges volt, de csak afféle kötelességtudatból minden nap.

Szóval a 614 és a 27 sarkára indultam pár rekesz szintisörért. Járgányra nem futotta, így negyedórás gyaloglás állt előttem, a legpocsekább, legveszélyesebb környéken.

Az A szint varázsához hozzátartozott, hogy akik ide kerültek, azok vagy önszántukból jöttek elrejtőzni, vagy annyira lecsúsztak egzisztenciálisan, hogy képtelenek voltak újra felemelkedni. Emlékszem, gyerekkoromban az én vacsorámat a D szint szemetéből és pöcéből

reprodukálták a visszaforgatóban. Azt beszélték amúgy, hogy léteznek szintek az A alatt is, de ott állítólag a génkorcsok élnek. Nevezték őket kannibál mutkóknak is. Talán nem véletlen.

A 614A-n aznap este is alig lézengtek néhányan. Meg tudom érteni, hogy senkinek nincs kedve kimozdulni sötétedés után az A szinten. Az F szinten pedig pont ilyenkor kezdődik a csillogó, fényűző nyüzsgés.

Útközben azon gondolkoztam, hogy vajon elég lesz-e az életem, hogy visszakerüljek a B szintre? Vagy talán én is úgy járok, mint a fickó a tévéből? Diszkont árú selejt szívem cserbenhagy, és a fájdalomtól üvöltve fogok megdőglenni?

Aztán másfelé terelődtek a gondolataim, ahogy elsétáltam egy összefirkált reklámmonitor előtt. A villogó képernyőre alkoholos filccel ennyi volt írva: HAZUGSÁG!

Bevillant, hogy az is lehet, hogy a hír a selejt szervekről kamu. Lehet, a fentiek így akarják megőrizni monopol helyzetüket. De akkor akár az is lehet, hogy ez a terrorista fickó sem létezik. De akkor mit akarnak ráfogni és kik?

Kicsi, zavarodott hangjának éreztem magam a nagyváros tövében. Mindenem narkotikumokra vágyott, és a gondolatok hiányára.

Alig száz méter választott el a megváltó sört rejtő épülettől, amikor megláttam őket szembejönni.

Öt marcona fickó közeledett. Ha nem is volt bennük DNS-pótlás, annyi biztos, hogy kicsit megserkentették a növekedési hormon termelésüket hajdan. Hangosan beszéltek. Valószínűleg volt már bennük pár sör vagy egy-két kapszula. A nyelvük alapján egyből tudtam, hogy rézbőrűek.

Talán ők az egyetlen társaság a világon, akiket a bőrszín tart össze. A civilizált világban már senkit nem érdekel, ki fehér, sárga, fekete, kivéve ezt a rasszista népséget, a reziseket. Apám azt mesélte régen, hogy a túlzásba vitt dolgok visszaütnek. Ő mesélte, hogy ezeknek a népeknek addig próbálták kitörölni az identitástudatát, amíg odáig jutottak, hogy ma már minden indián harcos tollakkal a hajában ugrál a diszkóban is, és mindenkibe tört márt, aki rossz szemmel néz rá és nem rézbőrű.

Gyűlölöm a rasszizmust. Gyűlölöm azokat az embereket, akik azt képzelik, hogy pálcát törhetnek bárki feje fölött a bőrszín jogán. A tizenhatos mézszárlás jut mindig eszembe erről az egészről. Pocsék nap volt. A pocsék világ megmutatta vicsortól eltorzult, sebhelyes, valódi arcát. Megmutatta magát a világ, amiben az emberélet már semmit sem ér. A rasszizmus bizonyos tudósok szerint ösztönszerű szelekciója az emberiségnek, mely azt diktálja: „öljük meg, aki más mint mi”. Volt olyan örült, aki azt hirdette, hogy irtsuk ki a nőket a bolygóról. Volt, aki a DNS-variáltakat akarta eltörölni. Elmebeteg állatok voltak ezek, diplomák tucattal a zsebükben, félelmetes megoldásokkal a fejükben. Válaszok voltak ezek a gondolatok a túlnépesedés kérdésére. Hibás válaszok. Akkor kellett volna gondolkozni, amikor lakhatatlanná tették ugyanilyen tudósok alkotásai a fél bolygót. Most már mindegy.

Ma már azért is köszönetet mondhatunk, ha élhetünk még egy napig. A gyermeteg játékok, mint a háború, meg a terrorizmus, meg a rasszizmus, vagy a szó szerint vett fajgyűlölet hátterbe szorulnak a valódi problémákkal szemben: Mit eszek holnap? Lesz-e holnap?

Az emberi faj a szakadék szélén táncolt, és a rézbőrűek rasszizmusából kiinduló bandaháborúi annyira se érdekelték senkit odafent, mint egy elefántot egy bolha ostroma. Mindenki örülten próbált az élet legintenzívebb, legmélyebb bugyraiba vetődni. A carpe diem szlogen szárnyai alá vette a hedonizmust, és mindenki minden nap a csömörig hajszolta az érzékeit, a tudatát, a

testét. Mintha az egész emberiség egy utolsó, évekig tartó világvége partyt élne meg. Persze csak azok, akiknek volt rá lehetőségük.

Kissé összehúztam magam, ahogy a bőrdzsekis, kifestett, felcicomázott alakok közelebb értek. Zsebre dugott kezeim izzadtak, torkom összeszűkülte. Adrenalin áradt szét bennem, amikor a hozzám legközelebb elsétáló vállával nagyot lökött rajtam. Majdnem felborultam. Minden ügyességemet összeszedtem, hogy úgy tudjak talpon maradni, hogy ne forduljak meg és nézzek rájuk.

Ők hangosan utánam kiabáltak valamit, én meg csak szerencséért imádkozva lépkedtem, hogy minél távolabb kerüljek tőlük. Már csak ötven méterre volt a visszaforgató. Talán futnom kellett volna.

Tompa fájdalmat éreztem és előre buktam. Hallottam a fejem széttrő üveg csörömpölését. Szédülést éreztem, nem fájdalmat, ahogy négykézlábra rogytam. Testem nagyot dobbent, és tompa sajgás áradt szét a hátamban.

Az adrenalin, és sok más a félelemtől, és fájdalomtól reflexszerűen szétáradó anyagok, a régi drogok felszabaduló utóhatásai a gerincemből, a szívem zakatolásában összekavarodtak bennem, és a pillanatokat lassú, távoli eseményekké varázsolták. Tehetetlen voltam. Egy villanás oldalról, és a bakancs orra az arcomba vágódott. Egy pillanatra vagy talán többre is elvesztettem az eszméletemet.

A szám íze, amikor eszméltem, olyan volt, mint amikor foghúzás után, vattával a fogam helyén egy nyári napon a B szinten sétálok hazafelé. Ennyi jutott eszembe hirtelen, aztán mindenem fájni kezdett. Lassan és tompán, aztán egyre erősödve, ahogy a sokk fájdalomcsillapító hatása lassan felemelkedett elmémről.

Kinyitottam a szememet és láttam, hogy fölöttem ott állnak támadóim. Rólam beszéltek, de nem értettem, hogy mit. Nem mertem megmozdulni, de tudtam, hogy éppen arról tanácskoztak, hogy hogyan tüntessenek el. Egy pillanatra bevillant egy kukába gyömöszölt, felgyújtott hulla képe.

Az egyik rézbőrű kést rántott, és fölém lépett. A többiek körülöttem álltak, egészen közel. Oldalra sandítva az egyikük bokájához rögzítve egy régimódi hatlövetűt vettem észre alig egy karnyújtásnyira.

Az életben néha van pillanat, amikor ránk borul az elmúlástól való rettegés. Ez akkor is előfordulhat, amikor csak heverünk a kényelmes ágyban. Amikor átsétálunk egy felüljárón, és elképzeljük a zuhanást. Amikor megéljük az első tökéletes pillanatot, és belénk hasít, hogy ennél már csak rosszabb lehet. Az elmúlás fölénk magasodik, és nekünk csak egy esélyünk van. Elfordulunk tőle és tovább élünk.

Egy pillanat alatt történt, ahogy előrántottam a hevenyészett bokapántok közül a pisztolyt, és ellőttem a fél tárat. Szirénák hangja szólalt meg, és a támadóim elszaladtak.

Amikor a rendőrség megérkezett, vértócsában feküdtem. Számból, fejemből, a rajtam és mellettem heverő két holttestből nagy és mély tócsa gyűlt körém. Remegő kézzel tartottam a fegyvert. Nem gondoltam semmire. Nem éreztem semmit. Sírni szerettem volna, de a torkom összeszorult, és csak szuszogva, reszketve levegőért kapkodtam. Aztán egy begyűjtőbe hajított két páncélos rendőr. A pisztolyt előtte kicsavarták a kezemből, és az arcomba üvöltötték a jogaimat. De nem jutott el a szavak értelme az agyamig. Hát így kezdődött.

Amikor magamhoz tértem, tompán fájt az állam és a tarkóm. A testem többi része egy pillanatra úgy tűnt, sértetlen. Aztán hamarosan rájöttem, hogy pusztán a bénító miatt nem éreztem semmit. Ez az ötletes kis szerkezet a tarkómra volt rögzítve, és egy kis elektromos trükkel nyaktól lefelé teljesen lebénított. Iszonyatosan tehetetlennek éreztem magam a szűk cellában. A műanyag plafont bámultam, és vártam a sorsomat. Az járt a fejemben, hogy vajon miféle büntetést fogok kapni, mert megvédtem az életem?

Végiggondoltam az összes lehetséges variációt. Legrosszabb esetben megölnek, legjobb esetben kimossák az összes emlékemet, feltöltenek valami predesztinorral, és agyatlan dolgos zombivá válok majd. Talán nincs is különbség a kettő között, elvégre ez az egész izé, amit az életemnek nevezhettem, csak egy rakás emlék. Rossz és jó emlékek.

Az átélt dolgok tettek azzá, ami vagyok, és ha elveszik őket tőlem, akkor megölnek. Nincs kiút. Aztán valami nagyon furcsa gondolat fészkelte belém magát.

Minden gondolatom, és minden pillanat, amit most átélek egy átmenet az elmúlt dolgok és egy félelmetes, bizonytalan forgatag között. Mintha a jövő lenne a folyó, a jelen a tél, és a múlt egy megfagyott tömeg. Mindig is hajlamos voltam túl egyszerűen leképezni a dolgokat. Az viszont biztos, hogy érthetetlen volt számomra a végső elmúlás, mint jelenség. Hiszen emlékszem, és megélem a pillanatokat. Ha elfogynak, többé nem élem meg őket? És senki? Akkor ez az egész, ami most van, vagy ami tegnap volt, egy csipetnyi garantáltan nem létező feleslegesség? Alig éltem még valamit, és az se létezik onnantól, hogy elmúltam? Ha százszor ennyit éltem volna is, csak egy pillanatnak tűnne végül?

A szemem könnybe lábadt és átjárt a félelem. Hosszú, bizonytalan órákon át hevertem magatehetetlenül a cellában, várva, hogy valaki jöjjön. Azon gondolkoztam, hogy talán hamarosan felébredek, és fájó fejjel nevetve gondolok majd vissza erre az ijesztő álmra. Volt már ilyen. És volt már rosszabb is az álmaimban, mint ez.

Voltak idők, amikor azt álmodtam minden éjszaka, hogy valaki üldöz. Még csak kisgyerek voltam akkor. Anyám szerint valamelyik horrorfilm miatt álmodtam rosszakat. Nem tudom mind a mai napig sem, hogy mi volt az oka a rémálmodoknak. A lényeg az a történetben, hogy azok az álmok szinte tündérmesék voltak a mostaniakhoz képest. Édesanyám két hét után megelégedte, hogy folyton sikítva ébredek az éjszaka közepén, és egy közeli patikában kiváltott nekem egy doboz Dormagick kapszulát. Esténként egyet kellett bevennem, és az álmaim kellemesek, színesek lettek.

De a színek fakulni kezdtek. És a Dormagickot beszüntették. Hónapokon át ostromoltak ébren is a rémálmodok. Mire kigyógyultam ebből az egészségből, rengeteget szenvedtem. Pedig a rémálmodok talán maguktól is elmúltak volna, talán nem.

Ez a rémálom nem akart múlni. Csak hevertem a cellában, és vártam. Nem tudom meddig.

A cella ajtaja félrecsusszant és egy öltönyös alak lépett be. Pontosan nem tudtam megfigyelni, hogy kiféle lehet, mivel nem tudtam a fejem felé fordítani, a szemem sarkából figyeltem csak.

- Jó napot kívánok, a 314-es kirendelt jogképviseleti megbízott vagyok. - A hangja a négyes csatorna standard megnyugtató mély férfihangja volt. Mióta a közvéleménykutatók kijelentették, hogy ez a hang a világon a legszexisebb, a férfiak tizennégy százaléka szabatta át a torkát, hogy azonos hangszínen tudjanak beszélni. Az eljárás meglehetősen olcsó volt. A hangszálakkal már elég régóta variáltak az orvosok azelőtt is. Nők hangja, férfiak hangja... már rég eltolódtak a határok.

- Jó napot! - szuszakoltam ki magamból a választ.

- Azért vagyok itt, hogy minél hamarabb áttekintsük és megtárgyaljuk az ügyét. Az ön ellen felhozott vádak egyszerűek és súlyosak. Két rendbeli emberölés. Kíván felhozni valamit a védelmére?
- Tárgyalást akarok!
- Maga az identkártyája szerint az A szint lakosa. Eszerint a biztosítása nem fedezi a felső szintű jogi eljárást.
- Maga a statárium?
- A 314-es kirendelt jogképviseleti megbízott vagyok. Nos, kíván valamit felhozni a mentségére?
- Önvédelem volt!
- Kérem. A jegyzőkönyv szerint többször rálőtt az áldozataira!
- Nem látja a sebeimet? Megtámadtak és bántalmaztak!
- Tehát megtámadták magát, és ön önvédelemből lelőtte őket. Tudja ezt bizonyítani?
- Hát nem elég a sok sérülés bizonyítéknak, te marha?!
- Legyen szíves a hangnemén változtatni, különben további addicionális büntetésekre számíthat!
- Elnézést - forrtam a dühtől, és nem bírtam megmozdulni. Úgy éreztem magam, mint aki minden szinten védtelenné vált. A félelmeim helyét kétségbeesés vette át.
- Nos, van-e még mondanivalója azon kívül, hogy önvédelem volt?
- Hogy tudnék segíteni magamon, megbízott úr?
- Hát, adott helyzetben javasolt a váltórendszerhez folyamodni. Mielőtt dönt az ügyben, meg kell jegyeztem, hogy a maga büntetése az eddigi eredmények alapján négyes típusú kivégzés, mivel bűnösnek találtatott tiltott fegyverviselés, többszörös gyilkosság vádjában.
- De nem is az enyém volt a fegyver!
- Legyen szíves a tények szemszögéből vizsgálni a helyzetét, uram.
- Ehh... mi az a négyes típusú kivégzés?
- Roppant gazdaságos és viszonylag fájdalommentes kivégzési formula.
- Pontosan hogy is zajlik?
- Fejlövés sugárkarabéllyal.
- Mi az a sugárkarabély?
- Ja! Maga az A szinten még nem hallhatott róla. A c-31 az új szabvány a reguláris erőknél. Garantált tüzerő.
- Szóval szétégetik az agyamat?
- Pontosan.
- Nincs más megoldás???
- Mint említettem, javallott a váltórendszerhez folyamodni.
- Ez pontosan mit jelent?

- Amennyiben az elítélt ingóságaival, és, vagy ingatlanokkal képes honorálni a várost, melyben a bűncselekményt elkövette, az alábbi táblázat szerint enyhítheti a büntetését.

- Mennyit kell fizetni, hogy ne öljenek meg?!

- Voltam olyan előrelátó, hogy lekérdeztem az anyagi helyzetét uram, és ön az összes vagyona felajánlásával a negyvennégyes átmemorizáló eljárásba kerülhet. Javaslom önnek ezt a megoldást uram, így legalább az életét nem veszíti el.

- Mi ez az eljárás?

- Uram, az állami átmemorizáló eljárások garantálják, hogy ön a hátralévő életében hasznos tagja lesz a társadalomnak. Hát nem mindegy, hogy melyik típusú eljárást végzik el?

- Egyáltalán nem. Mit csinálnak belőlem?

- D osztályú közmunkaegységbe kerül. Egy átlagos munkás emlékeivel.

- Az micsoda? Az a D osztály?

- Különféle fizikai munkák. Bizonyára jobb, mint a halál. Nos uram, fél óra múlva visszajövök, addig kérem gondolja át a helyzetét.

- Van még valami, amit tudnom kellene?

- Nem hiszem.

Az öltönyös kísértelt a cellából, az ajtó bezárult mögötte.

Az agyam teljesen leblokkolt. Gondolkozni akartam, de semmi nem jutott eszembe. Voltaképpen csak egy választásom volt. Az átmemorizáló eljárás végül is nem tűnt olyan szörnyűnek. Hiszen annyi pocsék dolgot éltem már át.

Aztán eszembe jutott néhány gyerekkori emlék. Illatok és fények, hangok. Apró könnycsepp gördült le az arcomon. Le akartam törölni, de nem tudtam megmozdítani a karjaimat.

Hogyan léphetnék ki mindabból, ami vagyok? Az egész átmemorizálás olyannak hatott, mint ha a reinkarnációról gondolkoznék. Mi értelme van több életnek, ha elveszítjük az előzőket?

Az agyam tele volt értelmetlen kérdésekkel, és egyik sem segített ki a problémából. Az életemet mindenképpen elvesztem, a kérdés csak az volt, hogy hogyan. És az a másvalaki, akivé válok, mennyire részesül majd az énemből? Nem fog emlékezni erre az egész hercehurcára. Hogy mindent feláldozok azért, hogy ő élhessen. De miért ne tehetném? Ki másra hagyhatna bármit egy magányos halálraítélt?

Mindig furcsa volt a világban, hogy mindazok mellett, hogy a múltnak köszönhetünk mindent, ami meghatároz minket, a jövőért harcolunk a hétköznapiakban, hogy újabb adag múlttal lehessünk gazdagabbak. Ez így bonyolultnak tűnik nekem. A hiábavalóság sugárzik a jövőből, és a tehetetlenség a múltból. Ha átadhatjuk egymásnak az életünket, akkor eltűnik ez a tehetetlenség? Erről szólna az átmemorizálás, vagy a régi eszmény, a házasság?

Hiába próbáltam magam megnyugtatni. Emlékeim elveszítése és a halál kísérteties analógiában forogtak az agyamban. Talán önzésnek nevezhetném, amit éreztem. A beletörődés lassan átitatott, és csendesén zokogni kezdtem várva, hogy az öltönyös visszatérjen, és megosszam vele döntésemet.

Nem tudom mennyi időt kellett még várnom. A gondolataimon kívül a megvonásos tünetek is kínozni kezdtek lassan. Aztán végre valahára újra kinyílt az ajtó.

A kicsi raktérben négyen kucorogtunk, páronként, egymással szemben, ölünkben megbilincselte kezeinket nyugtattuk. Velem szemben két fekete srác ült. A fiatalabb és alacsonyabb oldalra hajtott fejjel szendergett, szája szélén lecsorgott a nyála a sárga uniformisra. A nagyobb darab fickó, Don békésen füttyörészett valami gyermeteg dallamot, amiből alig hallottam valamit a transzporter egység motorjainak zúgása miatt. Mellettem balra egy megtermett, kövér fickó ült, így alig jutott helyem az amúgy is kényelmetlen plasztacél lócán.

Az izzadtságsgzagot már megszoktam. Sőt, sokkal rosszabb szagokat is megszoktam. Az elmúlt heteket úgynevezett „adminrab”-ként töltöttem. Ez azt jelentette, hogy amíg a bürokrácia intézkedett a dolgaim felett, egy kisebb börtönbe voltam zárva pár másik szerencsétlennel együtt. A legtöbben megőrültek vagy öngyilkosok lettek, mert teljesen olyan volt a napi életén kívül, mintha elfeledkezett volna rólunk a világ.

A második hét elején már teljesen elvesztettem a kontrollt a testem felett. A megvonási tünetek teljesen kikészítettek. Igazából pár napig napi huszonhárom órában üvöltve fetrengtem a saját ürülékemben, a maradék egy órát pedig ájultan töltöttem. Nem mondhatni, hogy jó idők voltak. Teljesen leépültem, mire átléptem a delíriumos időszakot. Nem kívánom senkinek.

Nem tudom igazából hány hetet tölthettem el adminrabként, de mikor kezdtem rendbe jönni, akkor kellett rájönnöm, hogy nagyon nagy szerencsém volt jópár másik rabhoz képest. A legtöbben már az első hét után megfejték egy fémtálca szélét, vagy átharapták a saját ereiket. Valahogy az egész inkább egy diliházra emlékeztetett inkább, mint egy börtönre.

Az utolsó egy hétben már mondhatom, hogy teljesen rendben voltam fizikailag, de az elmém megtört. Mély gondolatokba menekültem. Régi meséket gondoltam végig az agyamban, és régi dalokat dúdolgattam csendesen.

A börtönben olyan hatvan cella lehetett, nekem csak ritkán jutott egy-egy cellatárs, de szerencsémre egyik sem volt igazán veszélyes. A szomszéd cellában volt Don, a fekete hapsi, az egyetlen, akit ismertem a transzporterre pakoltak közül.

Amikor már kezdett kitisztulni az agyam, sokat beszéltem Donhoz. Igazából nem tudom, hogy értette-e amiket mondtam, mert sosem válaszolt semmire, mindig csak füttyöreshetett. Mindezek ellenére inkább hozzá beszéltem, mint a fetrengve sikoltozó vagy a katatóniás cellatársaimhoz. Sokat gondolkoztam, a leépülésüket végignézve, az egész világon. És benne magamon is. Hogy vajon megőrültem-e már. Hogy vajon, amin gondolkozok, az már maga az örület, vagy még csak aggodalom? Hogy vajon ez már az OCD? Talán már meg is haltam, és egy groteszk pokolban vagyok?

Efféle gondolatok jártak az agyamban, és végül kissé átértékeltem a világot. Milyen is az egész társadalom ott, ahol nincs szociomátrix, nincsenek az életünket megkönnyítő narkotikumok, ahol úgy tűnik, megállt az idő? Az életem értelmét veszítette már az egész lelegején, és az élni akarásom is csak egy elveszett dacos hadakozás volt... mondhatni az öngyilkosság és a halál lehetősége között lebegtem emberi érzések és emberi egzisztencia nélkül.

Rá kellett jönnöm, hogy ezelőtt gyenge voltam gondolataimban és érzéseimben is. Folyton csak sajnáltam magam egész életemben, pedig nem volt miért. Amikor meg már volt miért, akkorra értelmét veszítette az önsajnálát. Mindig azt hittem, hogy kiváló gondolataim vannak a világról, pedig csak a sok bonyolult cicomájáról és villódzásáról, a rengeteg aspektusról volt gondolatom, ezzel a nyers és rideg semmivel nem tudott mit kezdeni az agyam. Maga az egyszerűsége meghátrálásra és katatóniába kényszerítette az elmémet. Meg kellett változnom, hogy élhessek. És mire felszállt a transzporter négyünkkel, meg is változtam, azt hiszem.

Szóval a másik két fickót nem ismertem, csak Dont, de hozzá se volt kedvem szólni. Eléggé elment a kedvem a beszédől, amikor eszembe jutott az úticél. Ámbár valószínűleg minden jobb annál az örültekkel teli latrinánál, amit börtönnek nevezett el valaki hajdan.

Azon gondolkoztam, hogy életemben először járhatok a város falain túl, és mégsem láthatok semmit, mert nincs egy ablak sem. Aztán figyelni kezdtem magamat, hogy vajon elkezd-e visszaszökni belém a halálfélelem, ahogy telnek a percek, de az érzés nem került elő. Kicsit meglepett, hogy semmi félelem nem volt bennem, pedig egész életemben ezektől az óráktól féltem.

Magamban csendesen számba vettem a lehetőségeket a transzporter kapcsán. A szökés volt gondolataim középpontja, de a megerősített zárok, vastag falak a kilátástalanságba taszítottak. Beletörődést próbáltam magamra erőltetni ridegen, ahogy egy kislány próbál erősnek tűnni a szüzessége elvesztésekor.

Mellesleg nem informáltak, hogy a végrehajtó intézet milyen tempóban dolgozik, ezért nem tudtam, hogy napjaim vannak, vagy csak óráim a nagy eseményig. A bizonytalanság furcsa egy érzés. Mint amikor megbillensz egy széssel hintázás közben, és szétárad benned egy szívdobbanással a kétségbeesés. Hát ez ugyanaz az érzés, csak nagyon lassan. Órákon, napo-

kon át égetve az emberbe magát. Igen megterhelő. De ha már kibírtam az előző poklot, akkor ez a sötét kis mozgó váróterem már nem tud velem mit tenni. Amúgy is, mi történhetne itt?

Egy hangos dördülés után a világ a feje tetejére állt. Próbáltam védeni magam, ahogy a többiekkel összegabalyodva próbáltuk nem agyon nyomni egymást, és fogózkodót találni, de a transzporter szédületesen pörgött. Valami eltalálhatott minket. Zuhantunk.

A pánik és az öröm áradt szét bennem. A reménybe burkolózott halálfélelem. Mi jön most? Milyen magasról zuhanhatunk? Hány másodperce zuhanunk? Túlélhetem? Túl kellene.

A vörös neoncső fénye néha-néha elhalványult egy-egy pillanatra, aztán tovább világította a feliratot újra: Szellembagoly

A felirat alatt álltam, és arra vártam, hogy anyu visszajöjjön végre. De nem jött. Sohasem jött, amikor azt mondta, mindjárt jön. Csak órák múlva jött, és én mindig csak álltam a piros fényben és vártam. Bűdös volt. Olyan bűdös, mint Annie néni az iskolából, miután az igazgató bácsi megbünteti. Dagi Bo pár lépésre állt az ajtóban, és figyelte a belépő embereket. Néhányukat végigtapogatta, mert keresett náluk valamit. Néhányuk hozzám szólt valamit, de Bo csak annyit mondott nekik „a kölök nem eladó” és már tovább is álltak.

Csak álltam és vártam anyut. Máskor, amikor nem voltak ilyen sokan, Dagi Bo beszélgetett velem, de most nem. Most sokan voltak. Nagyon sokan, és egytől egyig rossz emberek. De Dagi Boval senki sem mert ellenkezni. Rend volt, és az emberek sorban mentek befelé. „Máskor kifelé is jöttek azért, vagy rosszul emlékszem? És hol van már anyu?” Fáztam és szomorú voltam. Anyu fehér arca jutott eszembe, amikor a fürdőkádban hevert. A legisztább nő volt. Csodaszép volt. Vörös és fehér.

Bo rám nézett és így szólt:

- Eleget vártunk kölyök, gyere be, ne fázz!
- De én nem akarok...
- Ugyan! Ne félj! Itt van anyu is, és végre megpihenhetsz egy picit.

Tétován tettem pár lépést a bejárat felé, aztán valaki félretolt és határozottan elém furakodott.

Csak egy pillantást vettem a természetes fickóra, kilógó szemeire és kicsavarodott karjára. Halott volt.

Nem ismertem fel Dont.

Bo mosolyogva invitálta be, majd lenézett rám és még szélesebbre szaladt a vigyor arcán. Hegyes fogai elővillantak, tekintete vörösen felizzott, ahogy mennydörgő hangon elkiáltotta magát:

- Ne is remélj mást, már ide tartozol!

Hirtelen ültem fel, egy kicsit meg is szédültem. Körbepillantván először nem láttam mást, csak csupasz betonfalakat, egy ajtónyílást és egy tűzrakást mellettem. Azután vettem észre, hogy a tűz mögött egy fekete öregember gubbasztott, és pipájába mélyeket szívva hatalmas kigúvadó szemeivel engem figyelt.

Körülöttem a padlóra furcsa ábrák voltak festve. Ezek közepén hevertem egy szál boxer-alsóban, hasamon kötéssel. Valószínűleg mikor lezuhantunk, sérülhettem meg. Nem éreztem különösebben gyengének magam, bár az éhség és a szomjúság erősen gyötört, és még valami a vágyaim közé hasított, ahogy mélyet lélegeztem a vénember pipafüstjéből, mely belengte a szobát. Ópium.

- Hol vagyok?
- Biztonságban.
- A transzporter...

- Ellőttük. A Sakál személyes utasítása volt, hogy kihozzunk.

- De hogyan?

Az ajtónyíláson egy régimódi terepszínű egyenruhába öltözött néger srác lépett be. Rámnézett, a kezében lévő cigit a tűzbe pöccintette.

- Hála a Loáknak! A Sakál nagyon elégedett lesz! - szólt a srác. - Tudod milyen kurva nehéz úgy kilőni egy transzportert, hogy ne purcanjon ki benne mindenki tutira? Ehhej... így is baszottnagy mázlid van haver, hogy a Doki visszarángatta beléd a lelket! Nagyon a peremen voltál! De úgy látom a Loák szeretnek téged, te fehérseggű mázlista!

Szélesen vigyorogva, barátságosan mondta ezeket felém, de én nagyon meg voltam rémülve.

- Milyen doki? - kérdeztem, a srác az öregre mutatott.

- Ő itt a Doki. Bár gyógyszer csak annyi van, amennyi egy óvodának is kevés lenne, de az ősi tanok többet érnek, mint a Starmine Center Memorial! - Az öreg foghíjas vigyorra húzta a száját és elégedetten pőfékelte tovább.

- Uhhh... köszönöm... - Nagyon nem értettem a helyzetet, de nem akartam sokat kérdezni, mert teljesen kiszolgáltatottnak éreztem magam. A srác oldalán fityegő automata pisztoly meggyőzött róla, hogy ki is vagyok szolgáltatva teljesen. Nem értettem, már megint miféle egérfogóba kerültem, de annyit tudtam, hogy élek. És ez mérhetetlen elégedettséggel töltött el.

- Hol vagyok?

- Aludj még pár órát, Teodor Jones!

- Honnan tudod a nevem?

- Sokat tudunk rólad, Ted. Nyugodj meg, barátok közt vagy!

Nagyot sóhajtva feküdtem vissza, és fejemet oldalra fordítva a két idegenre néztem.

- Doki... iszonyúan éhes vagyok.

Doki mosolyogva intett a srácnak, aki hamarosan visszatért valami konzervkaja minőségű étellel, és két doboz szintisörrel. Az egyiket a kezembe nyomta, a kaját letette mellém, és hozzá is látott a saját söréhez, néha kért pár slukkot Doki pipájából, és figyelte, ahogy mohón magamba tömöm az italt és az ételt is. Nem tarthatott tovább tíz percnél. Aztán mély álomba zuhantam, pedig annyi kérdésem volt, mint égen a csillag.

Az álmom meglehetősen egyszerű volt. Minervával szeretkeztünk Egy régimódi moziban, ahol közben egy fekete-fehér filmet adtak. A filmre nem emlékszem, csak arra, hogy egyikünket sem érdekelt igazán. Örültünk, hogy együtt lehettünk. Ha jól emlékszem nem beszélgettünk semmiről, pedig el akartam neki mesélni, hogy hol voltam az elmúlt időkben. Aztán az álom elhomályosult, és én lassan felébredtem.

Ugyanabban a szobában feküdtem, ezúttal már egyedül. A tűz kialudt, az ajtónyíláson fény szűrődött be. Napfény.

Lassan az oldalamra fordultam, és mivel csak kicsit sajgott a sebem, de nem fájdult meg, ezért pár perc után fel is keltem a földről. Az egyik sarokban találtam egy szürke, bő vászon-nadrágot, azt felvettem, és kiléptem az ajtónyíláson.

A nap erősen tűzött, hirtelen egy picit el is vakított. Ahogy fel tudtam mérni, egy kisebb falucskában lehettem. Valószínűleg száz éve ledőlt panelházak süllyesztett pincéi és épen maradt földszinti lakásai szolgáltak lakhelyeként a helyieknek. A törmelékhalmozatok már eltakarta a növényzet, csak néhol kiágaskodó gerendák mutatták, hogy egykor egy lakótelep állhatott ott, ahol most egy nomád falucska törmelékdombok közé települt.

A bunkerszerű pinceotthonokon és a földszintrészlegeken kívül volt még pár enyhely és sátor is felhúzva a dolgozó, sürgölődő asszonyokat, és a baromfiállományt árnyék alá véve.

Ezekre a hevenyészett építményekre szükség volt, hiszen a nap káros sugarai percek alatt komoly bőrbetegségeket okozhattak. Én is árnyékba léptem egy pillanat alatt, nehogy megégjek a napon. Akiket a faluban láttam szorgoskodni vagy beszélgetni, mind feketék voltak. Mivel az éjjel a srác említette a Sakál nevét, ezért már szinte biztosra vettem, hogy valamiféle drog-ültetvény melletti faluban vagy valami quilombusban vagyok.

A helyiek végigmértek ugyan, de egyikük sem szólt hozzám egyetlen szót sem. Miután bejártam a falucskát, leültem a helység ajtaja mellett, ahol felébredtem. Gyorsan átgondoltam a látottakat. A faluban olyan száz ember élhetett, és a látottak alapján önellátóak. Viszont tegnap este ittam szintisört, szóval valószínűleg külső forrásaik is vannak. Mivel csak keveseken láttam génmódosítást vagy kiberbeültetéseket, ezért eléggé fejletlennek tűnt a hely összességében. A falut erdőség vette körbe, és valahol a felénél egy kis patakocskára folyt át rajta. Fogadni mertem volna, hogy sugárszennyezett.

Szóval valamiféle kis oázisban lehettem egy poszt nukleáris sivatagnak, ahol pár ember úgy döntött, hátat fordít a haladásnak, vagy pedig egy büntanyán, ami termeli az almát Ádám városnak folyamatosan. Ez utóbbi sokkal inkább logikusnak tűnt a felfegyverzett férfiakat elnézve. Node miért mentenének meg egy fehér fiút a Sakál emberei?

Gondolkodás közben elmélyülten figyeltem a falu lakosainak életét. Meglehetősen gondtalanoknak tűntek. Ennyi mosolyt már nagyon régen nem láttam. Arra sem emlékeztem, mikor mosolyogtam utoljára. De valahogy ott a fal tövében sem volt mosolygós kedvem.

Nem sokkal később Doki tűnt fel bicegve az egyik úton, és mellém érve letelepedett. Egy injekciót adott a kezembe.

- Nesze! Ezzel nem fősz puhára a napon. Erre futja, rákgyógyszerre nem.

- Mi ez a cucc?

- Afféle házi kotyvasztás, Ted. De működik, az a lényeg. Egy-két slukkot? - tolta elém a pipáját kedvesen, és bár minden porcikám kívánta a hatást és a füstöt, de úgy döntöttem visszautasítom. Adminrakként elhatároztam, hogy ha még egyszer sört kapok a kezembe, akkor azzal már megelégszem.

- Nem kösz. Sör nincs?

- Hát van egy pár adag, de nagy kincs az itt, nem akarod érte szétrúgatni a segged, hidd el!

- Csodás. Elmondanád végre, hogy hol a francban vagyok és hogy mit keresek itt?

- Azt hogy hol vagy inkább nem mondom el, hiszen akkor meg kéne ölünk, ha véletlen elhagynád a falut, nem mintha amúgy sok esélyed lenne, de mindenkinek jobb egy hajtóvadászat nélkül. És hogy mit keresel itt? Vársz. És azért itt vársz, mert mi voltunk, akik kilőttük alólad a börtönjáratot, kölyök!

- Miért csináltátok?

- Sakál külön kérése volt, hogy hozzuk ki a fehér hátsód és tartsunk épen.

- Arról a Sakálról beszélsz, aki...

- Igen, róla. Kinyírtad a fia gyilkosát, mielőtt becsuktak, Teddy fiú. Jól beletaláltál!

- Beletaláltam... - elgondolkodva a földet bámultam magam előtt. Az elmúlt hetekben ki is ment a fejemből a nagy önsajnálathoz, hogy gyilkos vagyok. Az, hogy úgy kerültem ideig, hogy emberéletem oltottam ki. - Pokolra kerülök... - motyogtam magam elé.

- Hát az biztos is! De most még a paradicsomban vagy!

Az a nap meglehetősen remekül telt. A beszélgetésünket Dokival egy kiadós ebéd követte, melyben szinte minden étel természetes eredetű volt. Rendesen meg is tömtem vele a hasamat a sátorban, amely étkezőként szolgált nekem és még pár kisgyerekeknek, akik mosolyogva néztek rám, de nem szóltak semmit. Én is végigmértem mindenkit.

Ruháik elavultak voltak, lehet jópárat még a romok közül guberáltak össze hajdan. Ápoltságuk sem volt épp a legjobb, de a börtönlakókhoz képest patyolattiszták voltak. Mindannyiuk nyakában kisebb csontokból fűzött nyakláncok lógtak. Vidáman diskuráltak egymással. Gyerekjátékokról beszéltek, és arról, hogy ki mit talált az erdőben.

A lány, aki az ételeket hozta, már harmadszor fordult, mire végre teljesen jóllaktam. Addigra már csak én ettem, a gyerekek pedig nevettek, hogy vajon mennyi fér még belém. Fért volna még.

Ezután nagyot szundítottam egy fal tövében, a fűben. Nem emlékszem, hogy mit álmodtam, és ez nem is zavart.

Napnyugtakor keltem fel, és visszasétáltam a szobába, ahol először találkoztam Dokival. A szobában a srác várt, akivel már előző éjjel is találkoztam.

- Szia! - köszöntem rá belépve. - Mi újság?

- Csau haver! Jöttem megint éjszakázni.

- Éjszakázni?

- Jaja! Éjjel én vigyázok rá, hogy ne hogy megpattanj a faluból, vagy valami hülyeséget csinálj!

- Megpattanni? Ugyan hova a francba mennék? A végrehajtóba, vagy vissza abba a tetves városba az A szintre, vagy az alá?

- Na látod, ebben igazad van. A város egy nagy szar. Bár azért néha hiányzik onnan pár dolog! - felállt, és akkor láttam, hogy egy rekesz szintisörön ücsörögve várt rám. Felém dobott egyet, bontott egyet magának, és visszaült a rekeszre. Én meg leültem a földre az egyik sarokba. - Amúgy Vick vagyok! Te meg ugyebár Ted, de ezt tudjuk.

- Kösz a sört, Vick! Na szóval mi is hiányzik a városból?

- Hát először is a kurvák - kezdte széles vigyorral, és nagyot kortyolt a söréből. - Tudod itt a faluban nem teheted bele félig macskákba, vagy klónozott hatos ikrekkel sem bújhatsz össze. Errefelé, ha valakit meghágsz és nem tartasz ki mellette, akkor a fater vagy valami bátyó golyót röpít a seggedbe. Jahamm... ezt jobb, ha tudod öreg, itt nem egyszerű a téma.

- Ne aggódj, nem akarok megkefélni senkit.

- Rasszista pöcs vagy Teddy? Rézbőrűeket ölsz és nem fekszel feketékkel? Az a fajta gyerek vagy aki még a szart is kihipózná, mi?

Láttam, hogy Vick kicsit felkapta a vizet, ezért egyből szabadkozni kezdtem.

- A fene se rasszista! Csak idegen pályán óvatosan játszik!
- Hát legyél is óvatos, mert áthajítalak a kombájnon!
- Hit és vér három mi? - kérdeztem vissza felismervén a beszólást a régi filmből.
- Jaja! Oltári film volt... és az a bige! Hát az aztán...
- Ne mondd már, hogy itt vannak mozik!
- Egy kivénhedt vetítő van lent az egyik pincében. De az összes filmet láttam már vagy tízszer.
- Na azért valamelyik nap lemehetnénk megnézni párat.
- Hát nekem okés, Ted. Még egy sört? - és már dobta is felém. - Szlapáljad cimborá, amíg van!
- Kösz!

Mivel elég gyorsan ittunk, hamar kiüttük magunkat Vickkel. Olyan egy órácskát beszélgettünk a kedvenc filmjeinkről, és már majdnem az egész rekessel megittuk a sört, mire annyira kiüttöm magam, hogy amikor kimentem kóvályogva a ház mellé könnyíteni magamon, amit szinte minden tíz percben megtettem, a sárga mellé eleresztettem még egy gyermeteg hányást is.

A szintisör teljesen elbódított, ahogy visszabillegtem az „otthonomba”. Hatalmasat nyekken-tem, ahogy újra beültem a sarokba, és Vick csak nevetett rajtam jókedvűen.

- Ejh te szegény ördög! - mondta. - Most aztán széttört a fehér segged!
- Szegény ördög vagyok... Hiszel a pokolban, barátom? - kérdeztem bambán, alig artikulálva.
- Pokol... miket hablatyolsz össze?
- Várnak rám a pokolban, Viktor barátocskám! Az én fehér seggemet akarják szurkálni a Szellembagolyban.
- Micsodában? Haver te teljesen ki vagy zuhanva a szádon! Ha tudtam volna, hogy ennyire nem bírod a piát, akkor vizet kapsz.
- Igyon vizet aki... - Ekkor nagyon elgondolkoztam azon, hogy mit is akarok mondani, de nem jutott eszembe semmi, és a fejem is nehéz volt, ezért letámasztottam a földre kicsit.

A Szellembagoly küszöbén ücsörögtem. A számból egy olcsó, fahéjas cigi lógott. Néha-néha beleszívtam egy nagy slukkot és köhögve kifújtam.

Életem első cigije. Az illatáról mindig apu jut eszembe. De apu nincs. Az álmaimból is eltűnt, mióta anyu szedeti velem azokat a tablettákat. Csak ez az illat maradt utána. Alig emlékszem az arcára. Anyu azt mondta, hogy nézzek a tükörbe, és ott van apu.

De apu nagy volt és erős. Engem bárki bánthat. Ha nem lett volna ott Dagi Bo, talán féltem volna. Bo ott volt. Halottakkal beszélgetett. Csendben figyeltem, ahogy a cigaretta végigég a kezemben. És a hamut elviszi a végéről a szél. Mintha soha nem is lett volna. Mintha soha semmi nem is lett volna.

- Ne aggódj kölyök! Még három nap, és mehetsz anyuhoz!

Felnéztem Bora, és némán bólintottam. Még három nap. Mélyen beszívtam a cigaretta utolsó slukkját, és nagyot köhögtem. Ahogy kaparta a torkomat a füst, előrehajoltam és fuldokolva köhögtem. Elöttem a földön vércseppek jelentek meg. Aztán lassan kis tócsa gyűlt össze. A kezemből kifordult a csikk, és a mocskos vértócsába zuhant. Én tovább fuldokoltam.

Fuldokolva öklendeztem. Négykézlábra emelkedtem, és kihánytam a maradék gyomortartalmamat. Odakint már alkonyodott. A hányástócsa csendesen végigfolyt a szobán.

Felemeltem kezeimet, és láttam, hogy a ruhám is hányadéktól volt mocskos. A fejem iszonyúan fájt, de feltápáskodtam, és elindultam kezet mosni a falu végén lévő kúthoz. A falusiak mosolyogva méregettek és összesúgtak a hátam mögött.

A kútnál félmeztelenre vetkőztem és megmosakodtam. A felsőmet is megpróbáltam nagyjából kimosni. Aztán az övemhez csatoltam.

Visszafele sétáltam éppen, hogy valahogy feltakarítsam a hányást, amikor megláttam Dokit csendben pipázgatni az egyik fal árnyékában.

Lehuppantam mellé. Egy pillanatig hallgattam, mert nagyon megszédültem, de aztán rákérdeztem:

- Fahéjas dohányod van neked, Doki?

- Asszem van.

- Szívhatok egy keveset?

- Ha ezt elszívtam, tömök neked egy olyat. Nem is tudtam, hogy dohányzol.

- A sitt előtt bagóztam. Gondolom, most újrakezdem.

- Hát, jobb későn mint soha. - Doki kiütögette a pipájából a hamut, és elővett egy zacskó fahéjas dohányt.

- Mi az, hogy jobb későn mint soha?

- Hát azt akarja jelteni, hogy ilyenkor már nyugodtan rákaphatsz, tökmindegy.

- Végül is tényleg mindegy.

- Na látod. A Sakál úgyis jön holnapután.

- A Sakál? Idejön?

- Igen. Ide. Személyesen akarja felfalni a szívedet.

- Micsoda?!

- Vick nem mondta el neked?

- Nem. Mit kellett volna?

- Hát, tudod Ted, az van, hogy a Sakál nagyon nehezményezte, hogy elvetted a vérbosszúját. Ezért kerültél ide. Most itt kell megvárnod, amíg a szívedből a Sakál visszaveszi a bosszúját.

- Micsoda???

- Hát a sakál idejön, megöl, és megeszi a szívedet. De addig nyugodtan élvezd ki a napokat! Na kóstold ezt meg!

A kezembe nyomta a pipát. Dermedten ültem.

- A francba is! És miből gondoljátok, hogy nem fogok megszökni?

- Hát ez elég egyszerű. Bármerre indulsz innen, csak a sivatagot találod, meg ezt a kis erdőcskét. Az erdőben megtalálunk, vagy a vadállatok. A sivatagban még az injekció után is bárkit szétéget a nap. De nem kell pánikolnod. Nagyon szívesen látunk vendégül, amíg a Sakál visszaveszi a bosszúját.

- A francba is... - mély slukkot szívtam. - Amúgy finom lett.

A Doki felállt mellőlem, és elindult a dolgára. Otthagyta nekem a pipát, én meg a fahéj nosztalgikus illatával és a pánikkal a szívemben magamra maradtam.

Az álmokra gondoltam, és a halálra. Eszembe jutott, hogy talán tényleg nem lehet megszökni a halál elől, és talán tényleg az a sorsom, hogy megbűnhődjek, mert öltem. Nem nagyon tudtam, hogy miféle kibúvót találhatok a dologból. Lassan felkeltem, és a lemenő nap fényének utolsó sugarainál hazasétáltam.

A helikopter némán szállt le a falu mellett. Csúcstechnikás lopakodó jármű lehetett. Természetesen a Sakál nem kockáztathatta, hogy bárki követni tudja a mozgását.

A falu közepe felé egy nagyobb területen a helyiek kisebb ünnepséget csináltak. Nagy tüzeket raktak, dobokon zenéltek. Szambázó lányok pörögtek mindenfelé, és gyümölcskoktélokkal kínálgattak. Igazából kicsit be is csíptem.

Akár jó bulinak is titulálhattam volna az egészet, ha nem azt ünnepelték volna, hogy valami elmebeteg maffiózó aznap este tépi ki a szívemet. Eléggé megrázott, amikor nemrég a Doki közölte velem ezt a dolgot. Pedig lassan már majdnem elhatároztam, hogy családot alapítok a faluban. Hát ezt nevezik balszerencsének. Olyan ez, mint mikor bedobod az utolsó vasadat is egy óráutomatába és utána jössz rá, hogy valami paraszt előtted hamutálnak használta a ketyerét.

Nem mintha nem lettem volna hozzászokva a kesernyés halálváró érzéshez, de szinte már azt kívántam magamban, hogy bárcsak meghaltam volna, amikor lezuhant a transzporter.

A legnagyobb probléma az volt az egészben, hogy visszasírtam volna szívem szerint a szakszerű kivégzés esélyét. Milyen dolog már az, hogy megeszik az ember szívét?

Hallottam, hogy a kannibalizmus a legfelső szinteken erősen divatba jött. Olyasmiket beszéltek a bárokban a kivénhedt stricik egymás között, hogy az összes lányukat eladták a gazdagok vacsorájának. El is tudtam magamban képzelni. Ahogy a milliárdosok unatkoznak, és a perverz kis párcserélő partijaikon levágott prostifejekkel díszítik az asztalt, karokat esznek, holttestekkel szodomizálnak. A kényelmes élet unalmat szül. A legaberrátabb emberek mindig a gazdagok voltak. Vajon ez a Sakál is egy ilyen szemétláda pénzeszsák, aki a vallással hülyíti az embereit, közben csak nagyokat maszturbál egy gyűrött plüssmaciba, és minden csütörtökön megvereti magát egy dominával?

Nem érdekelt, hogy ki ő. Gyűlöltem. Nagyon gyűlöltem. És épp ezért örültem, hogy végre megérkezett.

Nagy meglepetésemre a Sakál egy korombeli férfi volt. Nem látszott rajta semmi elvadult fétis vagy piercing. Semmi testfestés és semmi raszta frizura. Egy teljesen átlagos srác volt. Fekete vászonnadrágban, lakkcipőben, szürke, kigombolt ingben. A nyakában egy medál lógott. Valószínűleg gyémántfoglalatú marskőből. Nem nagyon értettem az ilyesmihez.

A Sakál rám mosolygott, és bemutatkozott:

- Sakál vagyok. Te biztosan Ted vagy. Remélem kellemesen érezted magad a faluban.
- Ööö... igen. Klassz volt.
- Akkor gondolom felkészültél már a most következő dologra.
- Igen, felkészültem.

A Sakál a tekintetemet fürkészte. Nagyon meglepődhetett, hogy semmi félelmet nem látott benne.

- Tisztában vagy vele, Ted, hogy ma éjjel agyonlövünk és megeszem a szívedet?
- Tudok róla, hogy ezt tervezed, te kis pöcs.
- Tréfás kedv a halál előtt, fehér fiú?

- Dögölj meg! - Merészen szembeköptem. A zene elhallgatott, mindenki felmordult, az egyik marcona kísézője újdonsült ismerősömnek elémlépett, és hatalmas ökölcsapást mért rám.

Én persze hanyatt borultam. Szédelegve nyitottam ki a szemem.

- Itt helyben lőjem le főnök?

- Nem. Húzd el arrébb!

A gorilla megfogta a lábaimat, és vonszolni kezdett. Igyekeztem ellenállni, de az ütés miatt még mindig homályos volt bennem minden. Éreztem, ahogy a hátamon a bőrbe csíkokat hasít a talaj. Aztán az út véget ért.

Lassan kinyitottam a szemem és körbenéztem. Kiáltásokat hallottam a tűz felől, és fegyverropogást. Egyenruhások mérszárolták a fegyveres falusiakat. Emberek tucatjai dőltek élettelenül a földre.

A fények, amik bevilágították a falu teljes egészét, a fejünk fölül érkeztek. Helikopterek lebegtek fölöttünk, és reflektoraik megvilágították a tájat. Automatán vezérelt, kábító lövedékeket lövő puskák szórták ránk a kis mérgezett tüket. A táj hőtésképe alapján dolgoztak. Csak az az élőlény nem kapott kábítólövést, akinek a sémájában ott villogott a rendőrségi hőképdifferenciáló jele.

Néhány nehézfiú persze bőven immunis volt mindenféle méregre, ezért őket a rendőrök halomra lötték. Elégedetten figyeltem a történeteket, mielőtt egy kis mérgezett nyíl a nyakamba szűrődött és elájultam.

Meglepő módon, vagy a méreg hatásának köszönhetően, nem álmodtam semmit. A cella, amiben magamhoz tértem üres volt, még azt sem tudtam megállapítani, hogy melyik fala lehet az ajtó. Valami érzékelő felfigyelhetett a mocorgásomra, mert egyből látogatóm érkezett.

- Jó napot kívánok, Mr. Jones! Emlékszik még rám?

- Kellene?

- A 314-es Jogi képviselő vagyok.

- Tényleg? - Végigmértem az öltönyös fickót, és ráismertem. Valóban ő volt az. - Na mondja! Mire számíthatok?

- Valószínűleg nem tudja, de már a végrehajtó intézetben van. Ha jobban tetszik így: Siralomházban, halálsoron, kivégzőtelepen, stb.

- Csodás... - Megdörzsöltem a szemeimet, nagyon kába voltam még.

- Mint a jelentésből kivehető, maga ellopta egy Doki nevű személy mobiltelefonját, és így közreműködött a letartóztatási listán előkelő helyen szereplő úgynevezett Sakál letartóztatásában. Hálásak vagyunk önnek!

- Ezt ki is fejezhetnék valamivel.

- Éppen erre akartam rátérni. A jó hír az, hogy így nem kell szembesülnie a szökés vádjával, szóval a kivégzése nem a kínhalál kategóriában valósítandó meg. Hát nem csodás?

- Szóval kivégeznek?

- Hát igen. Most már sajnos nem választhat közmunkát, és nincsenek enyhítések. A kivégzésre egy órán belül sor kerül. Van kérdése?

- Nincs kiút?

- Nincs.
- Nincs véletlen egy szál cigarettája?
- De van. Parancsol?
- Megköszönném.

Az öltönyös manusz elővett egy szál cigit, és a kezembe adta. Tüzet is adott. Eszembe jutott, hogy megtámadom, kirohanok, és az öngyújtóval felszerelve valahogy megszökök, de aztán rájöttem, hogy bizonyára teljesen esélytelen vagyok, és amellet döntöttem, hogy inkább nyugodtan eltöltöm még ezt az utolsó órát.

- Köszönöm szépen.
- Hát Teodor, én akkor most magára hagyom. Örvendtem.
- Én is... el sem tudja képzelni mennyire. Viszlát!

Fogalmam sincs, miért kezdtem el ironizálni. Eszembe jutott, hogy kegyetlen dolog, hogy az utolsó szavaim az életben ezek az ironikus élcélődések voltak. Mélyet szívtam a cigiből.

Egy régi dalt kezdtem dúdolgatni. Dagi Bo és megboldogult édesanyám járt a fejemben. Legszívesebben elsírtam volna magam. Belegondoltam, hogy anyám milyen szeretettel nevelt, és hogy milyen csalódott lehet most, ha lát.

Egy könnycsepp futott végig az arcomon. Letöröltem, és mélyet szívtam a cigiből. Pedig amikor elloptam Doki telefonját, olyan jól kitaláltam, hogy a Sakálért cserébe boldogan élhetek, amíg meg nem halok. Hát nem sikerült.

Semmi sem sikerült. Az elmúlt hetek olyanok voltak, mint valami rossz rémálom. Legszívesebben felébredtem volna. És akkor megint félrecsúszott az egyik fal és valaki belépett rajta.

Öreg ember volt, a ruhájából ítélve lelkipásztor, vagy valami hasonló.

- Nem vagyok vallásos, nem akarok gyónni, nem veszek semmit! - szóltam az öregnek, mert semmi kedvem nem volt a szentbeszédhez.
- Ugyan fiam, hiszen néhány perc és kivégeznek!
- Ha lenne Isten, akkor ez nem így alakult volna.
- Kissé merész ilyenkor az istenkáromlás, nem?
- Nem kell semmilyen bocsánat, mert nem tartom magamat bűnösnek! Menjen a francba atyám!
- Ejnye...

Epilógus

A tükör előtt állok. Most értem haza nemrég. Remegnek a lábaim. Csak ma jelentkeztem a speciális szociológia gyakorlatra. Sok kreditet ér, és elvileg nem kell belőle kollokválni. Most már tudom, mi is ez az egész.

Redfield professzor valószínűleg papruhában végigjárta a siralomházat. Felismerem az arcát, ahogy visszagondolok. Ott állt előttem a cellámban.

Anne Margaret Lindsay vagyok. Antropológiahallgató. A női weepballcsapat kapitánya. Tegnap jelentkeztem egy új tantárgyra. Tegnap még a siralomházban ültem. Teodor Jones vagyok.

Anne Margaret vagyok, ma estem át egy memoimplanton. Le szeretnék zuhanyozni. Tegnap elvették az emlékeimet. Teodor Jones vagyok, és azt hiszem leugrok egy nulla G-re Minervához.